

VID
UNDERRÄTTELSEN
OM
H. K. H. HERTIGENS AF UPLAND
FRANS GUSTAF OSCARS
DÖD.

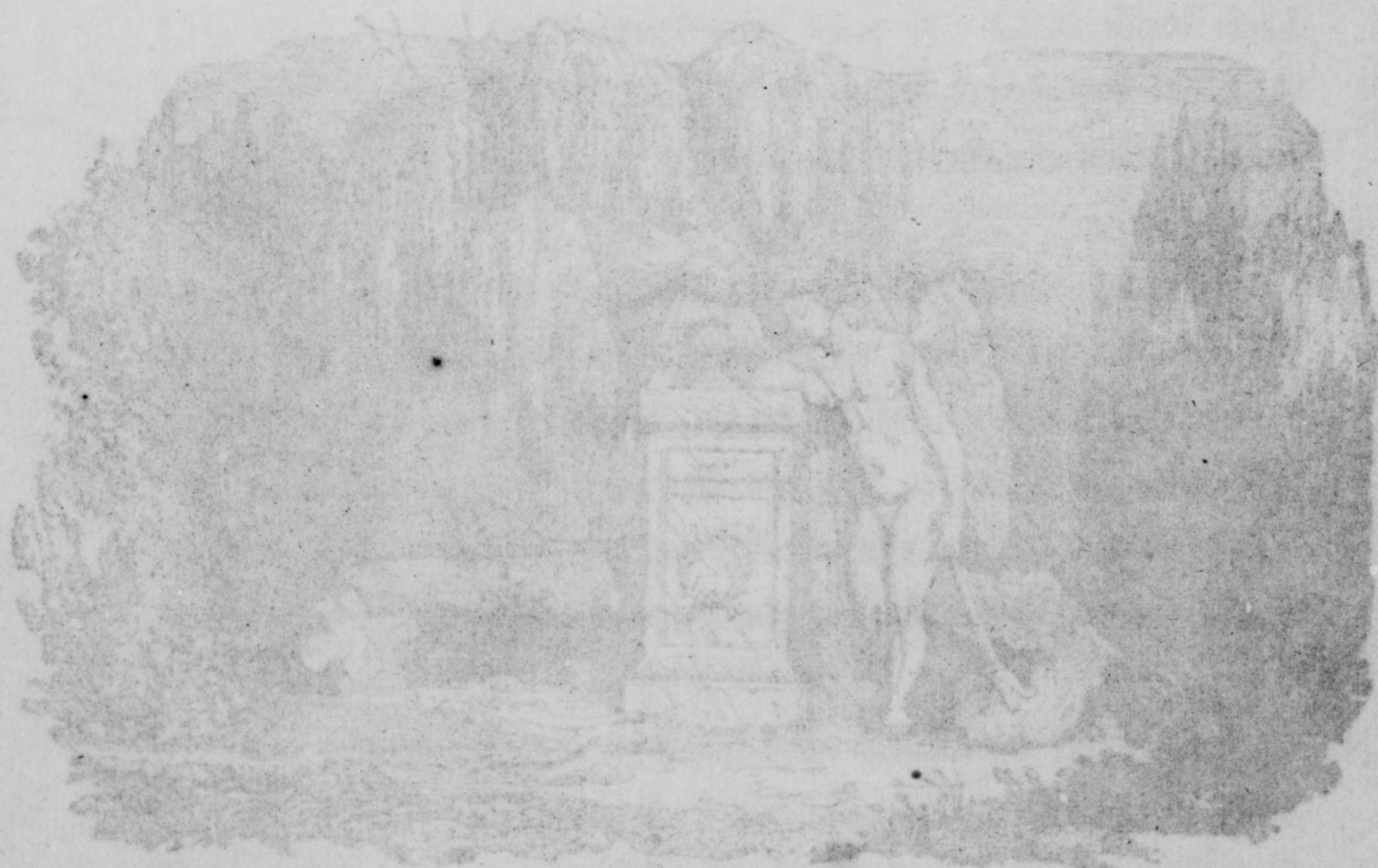
Pris: 4 sk. banko.

STOCKHOLM.
TRYCKT HOS N. MARCUS 1852.
Lilla Nygatan N:o 19.

FRANS GUSTAF OSCARS

DÖD.

STOCKHOLM
TRYCKT HOS N. MARCUS 1852
Fjella Nya 710 12

Det stundar höst... och stormens ande ilar
På lösta vingar öfver skummig sjö;
Ett töcken öfver Nordens himmel hvilar
Och lundens kronor sina blad förströ...
Ack!... sommarns korta tid är re'n förgången
Och jorden snart i vintrens boja fången.

Förgångelsen går fram igenom lifvet
Och andas iskallt på dess rosors vår;
Det unga, herrliga — så är det skrifvet —
Af dödens lia härjas och förgår...
Vår skönsta dröm, vår rikaste förhoppning
Skall vissna, blomman lik, uti sin knoppning.

Så kom ett dödsbud nyss från Broderlanden,
Och Sveas hjerta blödde djupt dervid:
Han löste bojorne, den rika Anden,
Och for till Gud, for i sin faders frid;
Den Fursteson, omkring hvars milda spira
Blott sång och kärlek sina rosor vira.

Vid festens glans — i kungaborgens salar,
Hur ofta tyst och drömmande Han gick!
Ack i ett hjerta, såsom Hans, ju talar
Så mången känsla, dold för världens blick;
Af ljus och skönhet många bilder höga
Framträda stilla för hans inre öga.

Ej bördens glans och flärden Honom gläder
Hans själ är uppå högre skatter rik...
När Han sin känsla uti toner kläder
Af värmande och smältande musik,
Då lyssna alla; aldrig Svea glömmar
Den sköna dikten om, hur *rosen* drömmar.

Ack, var Hans lif ej likt en ton, som stilla
Förklingar i den tysta qväll — och dör?
Vi lyssna ännu; — nej, det är en villa,
Ej någon dödlig mer den tonen hör;
För evigt tystnad är den blott ett minne,
Med smärtsam saknad rörande hvart sinne.

Hvad för Hans namn så vidt kring Nordens bygder,
Med kärlek nämndt så i palats som fjell?
Är det ej glansen af hans stilla dygder,
Det milda skimret lik i vårlig qväll?
Är det ej hjertats oskuld, än förvarad,
Med tankens djupa allvar sammanparad.

Du unga furste-son! i sångens lunder
Uti Din krona mången ros Du band,
Och mera snabba flögo-lifvets stunder,
Vid diktens sköna, underfulla strand;
Der uti aftonrodnans purpursjöar
Du såg en hägring af de sällas öar.

Säg längtade Du icke öfver vågen
Till Skönhetens och Sångens fosterland?
Och glänste Dig ej stundom uti hågen
De fagra blommor på den fjerran strand;
Der rika toner smeka nu Ditt öra,
Dem blott i brutna ljud Du här fick höra?

Välan, du gick... J, smärtans böljor svallen
Med stilla gråt kring Sveas älsklings bår!
Allt är förbi... och Nordens Balder fallen.
Skönlockig, blåögd, i sin ålders vår...
Hans milda stjerna slocknade — och sorgen
Sin vinge sveper öfver Kungaborgen.

Ej guld, ej purpur nog Du har att skyla,
Du Höga Drottning, Dina djupa sår...
Och intet diadem förmår att kyla
De heta suckar vid Din älsklings bår...
Ej jordisk höghet, ej Din dubbelkrona
Dig, Konung, kan från pröfningen förskona.

Men se — då nattens skuggor ned sig sänka,
Och månan glänser öfver sjö och land,
J skolen blicka dit, der stjernor blänka,
Bland ljusa skyar, på den fjerran strand...
Och från en stjerna, som ej molnen hölja
Skall **GUSTAFS** ande Er med kärlek följa.

Han ofta blicka skall derifrån till Norden
Ty Han var *Svensk* till sinne och till håg,
Och allt hvad skönt, som fanns på fosterjorden,
Den furste-yingling mest om hjertat låg...
Derför Ditt minne ej den graf skall hölja,
Dit vi, Prins **GUSTAF**, under sorg Dig följa.

O, det är ljust, att såsom Du, ha' njutit
Sin korta lefnads undersköna dröm!
Lik floden, som bland blomstertufvor flutit,
Och himlens stjernor speglat i sin ström...
De rosor, Prins, som brytas till Din ära
Ej några taggar åt Ditt minne bära.

Se — nordens korta sommar är förgången,
Och alla blommor uppå fälten dö!
Tag då en minnes-blomma utaf Sången, —
Långt skönare hon borde åt Dig strö, —
Det är ej smickrets språk, som styrt min tunga,
Vid **GUSTAFS** graf djerfs ingen hofskald sjunga.

Herman Bjursten.